

най-малката фибра у тия корави и силни хора. Провикваха се, удряха по маситѣ, плескаха съ ржцѣ. Нѣкой изкочи навънъ и револверни гърмежи проечаха единъ слѣдъ другъ въ нощта. Чумакътъ, който не забравяше, че Монката играеше транкалоята само по негово желание, бѣше станалъ на крака и се мъчеше да му подражава отъ мѣстото си. Други се провираха между маситѣ и се готвѣха да играятъ съ Монката, но веднага спрѣха нѣкакъ засрамени: Грозданъ вече играеше срѣщу каменаря. По-добра двойка не можеше и да се намѣри. И Грозданъ играеше хубаво, малко по-въздържано и по-тежко отъ Монката, но затуй пѣкъ мъжествена сила и красота имаше въ цѣлата му фигура, напета и стройна.

Изглеждаше, че тѣ почнаха да се надиграватъ. Никой не искаше да покаже умората си и да се признае за побѣденъ. Гайдата редѣше ситно-ситно, играта ставаше буйна, неудържима, лудешки весела. Възторгътъ и опиянението у зрителитѣ надмина всѣка граница. Не се провикваха вече, а просто ревѣха и виеха като луди, грабѣха чаши отъ масата, грабѣха цѣли шишета, още пълни съ вино, запращаха ги далечъ прѣдъ себе си и ги разбиваха на хиляди парчета. Най-послѣ Грозданъ изведнажъ спрѣ, отпусна ржцѣ и като дишаше тежко, изпотенъ и зачервенъ трѣгна къмъ мѣстото си. Спрѣ и Монката, гайдата изпусна още нѣколко пискливи звука и замлъкна.

Умората не бѣше само у играчитѣ. Тя бѣше обща.

Всички седнаха на мѣстата си, настѣпи тишина. Изведнажъ тихо засвири кавалъ. Свирѣше Дамянъ, младъ единъ овчаръ. Той бѣше подхваналъ странна юнашка пѣсенъ. Нѣма другъ инструментъ, тѣй много пригоденъ за тая тѣжна и разлѣта мелодия. Меко и сипкаво се струеха задушевнитѣ звуци и въ тѣхъ сѣкашъ нареждаше и ридаше жива човѣшка душа. Малко добрини, малко свѣтли минути бѣха видѣли прѣзъ живота си тия